

Goldgruber Simon A Fronton

Apám látható ezen a képen egy katonatársával, a beszarábiai fronton.

Apámat behívták katonának, és 1910-1913 között tényleges katonai szolgálatot, 1914-1918 között pedig hadiszolgálatot teljesített. Igen jó katona hírében állt. Harcolt Piavén, és az orosz fronton is. Nagyon sok kitüntetésben részesült, például ezüst vitézségi érem, bronz vitézségi érem, vasérem keresztkoronával, Károly csapat kereszt és sebesülési érem [lásd: rendjelek, kitüntetések]. Az első világháború alatt két ízben megsebesült, 1914-ben és 1916-ban. Különböző kórházakban, illetve a 69. gyalogezred üdülőjében gyógykezelték. Isonzónál nagy sebesülést kapott. Úgy volt, hogy a lábát le kell amputálni. Lövést kapott, és azt mondta, hogy ő öngyilkos lesz, ha amputálják a lábát. Kérte, hogy próbálják meg kivenni a golyót, mert nagyon gennyes volt a seb. Meg is maradt ott egy nagy mély nyom a lábán. Apám még az Osztrák-Magyar Monarchiában nagyon jól megtanult

németül, különösen a katonaságnál. Többször mesélte, hogy jókat derült azon, hogy a faluból elvitt, katonának besorozott fiúk az istennek sem tudtak megtanulni németül. Ő a katonaságnál viszont igen. Apám mint katona került föl Pestre. Itt élt az egyik testvére az Eszter, és ő segítette az elején. Mikor apám a katonaságtól leszerelt, az első világháborúban szerzett harci érdemeiért kapott különféle kedvezményeket, így kiváltotta az iparengedélyt, hogy kocsmát tudjon nyitni. Eredetileg is az volt a terve, hogy ha leszerel, nyit egy kocsmát. Abban az időben ezek állami monopóliumok voltak. De hadi érdemeire való tekintettel az apám kapott iparengedélyt és forgalmi engedélyt italmérés és dohányárúsító üzlet nyitására. Az első kocsmáját 1924-ben a 7. kerületben, a Szív utcában nyitotta meg. A Szív utcában sokat küzdöttek apámék, amíg egy alapegzisztenciára szert tettek. Utána pár évre rá kinézte magának a 8. kerületben a Práter utcában azt a kocsmát, amit aztán 1928-ban nyitott meg, és egészen a haláláig azt vezette. Az első lakásuk ott volt, ahol a kocsmája, úgy ahogy később a Práter utcában is.

A Práter utca 29-ben volt tehát a híres a Goldgruber kocsmá. Este 10 óráig volt nyitva, vasárnap kivételével minden nap. A zsidósága miatt apám, csak akkor zárt be, mikor nagyünnepek voltak. Például Újév, Jom Kippur. Hanukkakor nem zárt be, húsvétkor [lásd: Pészah] igen. Nem zsidó vendégkör volt, mert ezen a Práter utcai környéken, inkább kishivatalnokok laktak és dolgoztak. Enni itt nem lehetett, csak pogácsa volt, meg pacsni, amit apám a pékségből hozott. Anyám segített a kocsmában apámnak, ő a kasszában volt. Apám nagyon szigorú volt, a kocsmában nem lehetett lerészegedni. Részeg embert be sem engedett a kocsmába. A környéken ő híres volt szigorúságáról. Nagyon szerette a borokat, és értett is hozzá. Volt Kispesten egy pincéje. Mindig megvett egy egész szüret termést a parasztoktól az Alföldről, a homoki borvidékről. Gombos Béla szőlősgazdával volt sokáig kapcsolata, aki Tápiószele Gombostanyáról szállította a bort. A külföldi borokhoz nem értett, de egyébként jó szakember lett. A röviditalokat a Zwacktól vette. Mindig a képviselőjével tárgyalt. A pezsgő a Törleyztől, a sör a Dréhartól jött. Volt fölirata a kocsmának "Goldgruber - sör, bor". A kocsmát apám nagyon kiépítette, mert volt ott egy külön asztaltársaság is. Volt egy külön szeparált része a helységnek, ahol ülővendégek voltak. Abrosz is volt az asztalon, hivatalnokok és kispolgárok jártak oda. Voltak állóvendégek is, akiket a pultnál szolgáltak ki. A pult előtt volt két asztal, ahova leülhettek ők is. Ezek az asztalok nem abrosszal voltak leterítve, hanem eternittel. Nagyon sokan vittek a jó házi borokból.